

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 304/2019-25

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. augusta 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej, zo sudcov Miroslava Duriša a Mojмира Mamojku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 101/2012 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 109/2017 (pôvodne vedenom pod sp. zn. 10 Co 187/2015) a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. septembra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“),

██████████, ██████████, pre namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 101/2012 (ďalej aj „napadnuté konanie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co 109/2017, pôvodne vedenom pod sp. zn. 10 Co 187/2015 (ďalej aj „napadnuté konanie krajského súdu“).

2. Sťažovateľ vo svojej ústavnej sťažnosti okrem iného uviedol:

«Sťažovateľ mal v konaní vedenom pôvodne na Okresnom súde Pezinok pod č.k. 5C/895/2008 postavenie odporcu .

V konaní vedenom na Okresnom súde Pezinok pod č.k. 5C/895/2008 podal dňa 02.02.2009 vzájomný návrh voči pôvodnému žalobcovi ██████████ na zaplatenie 331.939,19 Eur istiny s prisl., ktorý v dôsledku obštrukcií a nezájumu porušovateľa v 1. rade riadne konať a rozhodnúť s urýchlením o uplatnenom nároku sťažovateľa vzájomným návrhom vylúčil uznesením č.k. 5C/895/2008-196 zo dňa 24.04.2012 vzájomný návrh sťažovateľa z 02.02.2009 na samostatné konanie (príloha č. 2), ktoré bolo následne zapísané na Okresnom súde Pezinok pod č.k. 8C/101/2012 s tým, že uznesenie č.k. 5C/895/2008-196 zo dňa 24.04.2012 nadobudlo právoplatnosť dňa 09.05.2012.

V konaní vedenom pod č.k. 8C/101/2012 Okresný súd Pezinok sa od počiatku dopustil a dopúšťal nesprávneho procesného označenia strán sporu , keď si zamieňal sťažovateľa za odporcu , hoc sťažovateľ mal mať za účinnosti O.s.p. postavenie navrhovateľa v tomto konaní o vylúčenom vzájomnom návrhu , keď sťažovateľa vadne viedol a označoval ako odporcu , hoc sťažovateľ v tomto konaní nebol pasívne legitimovaný.

Okresný súd Pezinok dokonca sťažovateľa riadne a procesné čisto nepoučil podľa §-u 5 ods. 1 O.s.p. o jeho procesných právach a povinnostiach podľa O.s.p. , nepoučený zostal do 01.07.2016 , kedy nadobudol účinnosť Civilný sporový poriadok (C.s.p.) , čo malo

za následok porušenie práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru , čo však nie je predmetom tejto ústavnej sťažnosti.

Teda je možným uzavrieť , že Okresný súd Pezinok so sťažovateľom riadne nekonal , navyše sťažovateľa vadne označoval ako pasívne legitimovaného odporcu v spore, ergo konal s ním neprípustné ako s odporcom, hoc sťažovateľ má postavenie „dominus littis“ , ergo aktívne legitimovaného, s čím sa dôsledne nevysporiadal ani Krajský súd v Bratislave , legalizujúci nezákonné a protiústavné konanie Okresného súdu Pezinok voči sťažovateľovi...»

3. Ďalej sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol:

«Uznesením č.k. 8C/101/2012-94 z 09.03.2015 Okresný súd Pezinok v prvej výrokovej vete rozhodol, že konanie zastavuje a v druhej výrokovej vete rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania (príloha č. 3).

Voči tomuto svojvoľne vydanému protiústavnému uzneseniu, bez splnenia zákonných podmienok , podal sťažovateľ odvolanie dňa 21.04.2015 (príloha č. 3a), o ktorom doposiaľ vinou nesprávneho procesného označenia strán sporu Okresným súdom Pezinok nie je ani po rozhodnutí Najvyššieho súdu SR z 27.04.2017 č.k. 6Cdo 180/2016-155 v prospech sťažovateľa stále právoplatne rozhodnuté, hoc sťažovateľ sa na prietáhoch a obštrukciách porušovateľov nepodieľal, má na veci mimoriadny význam, vec je po právnej a skutkovej stránke jednoduchá - nezložitá, keďže okresný súd zjavne porušil zákon uložením sťažovateľovi zaplatiť extrémne vysoký súdny poplatok za vzájomný návrh, v rozpore so zákonom a ústavou ho šikanózne „nútil k jeho zaplateniu,, pod hrozbou zastavenia konania, čo aj dokonal dňa 09.03.2015 po dohode so žalovaným, pričom vo svojom nezákonnom konaní postupoval aj ďalej, keď sťažovateľovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému (v danom čase navrhovateľovi) trovy právneho zastúpenia vo výške 2.749,97 eur a to uznesením č.k. 8C/101/2012 -131 z 24.02.2016, voči čomu zasiahol v prospech sťažovateľa Najvyšší súd SR, keď toto protiústavné uznesenie zrušil uznesením Najvyššieho súdu SR č.k. 6Cdo 180/2016-155 zo dňa 27.04.2017 - 1. strana, doručené sťažovateľovi dňa 31.5.2017 (príloha č. 8).

Dňa 29.05.2015 podal sťažovateľ sťažnosť predsedovi Okresného súdu Pezinok na prietáhy v konaní vedenom pod č.k. 8C/101/2012 (príloha č. 4).

Dňa 01.06.2015 bol Okresným súdom Pezinok predložený spis Krajskému súdu v Bratislave na odvolanie (príloha č. 5) bez toho aby sťažovateľovi doručil vyjadrenie vädne označeného ???navrhovateľa??? [REDACTED] z 13.05.2015 k odvolaniu ??? odporcu??? (vid'. rozhodnutie ESLP vo veci Trančíková p. Slovensku z 13.01.2015), v predkladacej správe toto vyjadrenie Krajskému súdu v Bratislave svojvoľne zatajil, citujúc : „vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané,, - odvolacie konanie vedené na krajskom súde pod č.k. 18Co 187/2015.

Krajský súd v Bratislave svojvoľne vydaným arbitrárnym rozhodnutím z 18.06.2015, č.k. 10Co 187/2015-122 potvrdil uznesenie Okresného súdu Pezinok č.k. 8C/101/2012-94 zo dňa 09.03.2015 v napadnutej časti sťažovateľom týkajúcej sa výroku o zastavení konania a v časti týkajúcej sa náhrady trov konania vec vrátil Okresnému súdu Pezinok na ďalšie konanie (príloha č. 6).

Následne Okresný súd Pezinok pokračoval v nezákonnostiach a svojvoľných útokoch voči majetku sťažovateľa vydaním uznesenia č.k. 8C/101/ 2012-131 zo dňa 24.02.2016, ktorým rozhodol , že ??? odporca ??? (sťažovateľ) je povinný nahradiť ??? navrhovateľovi ??? [REDACTED] trovy právneho zastúpenia vo výške 2.749,97 Eur.....

Voči tomuto uzneseniu č.k. 80/101/ 2012-131 zo dňa 24.02.2016 podal sťažovateľ dňa 01.04.2016 prostredníctvom zast. advokátky JUDr. E. Korčekovej odvolanie , na výzvu porušovateľa v 1. rade uznesením č.k. 80/101/2012-146 z 11.4.2016 zaplatil súdny poplatok 5,-Eur za toto odvolanie , avšak toto odvolanie nebolo ani ku dňu podania tejto sťažnosti ústavnému súdu predložené Krajskému súdu v Bratislave na rozhodnutie o odvolaní.

Bližšie vid'. obsah spisu č.k. 80/101/2012 , ktorý sťažovateľ navrhuje ústavným súdom vyžiadať od Okresného súdu Pezinok a pripojiť za účelom prieskumu .

Dňa 29.03.2016 sťažovateľ podal dovolanie voči svojvoľnému potvrdzujúcemu uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č.k. 10Co/187/2015-122 z 18. júna 2015 a proti uzneseniu Okresného súdu Pezinok č.k. 80/101/2012 -94 z 09.03.2015 (príloha č. 7).

Najvyšší súd SR uznesením č.k. 6 Odo 180/2016-155 zo dňa 27.04.2017 , doručené sťažovateľovi dňa 31.5.2017 zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave č.k. 10Co/187/2015-122 z 18. júna 2015 ako aj uznesenie Okresného súdu Pezinok č.k.

8C/101/2012-131 zo dňa 24.02.2016 a vec vrátil Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie (príloha č. 8).

Podľa oznámenia Krajského súdu v Bratislave z 14.06.2017 spis Okresného súdu Pezinok č.k. 8C/101/2012 prišiel na Krajský súd v Bratislave dňa 25.05.2017, nové odvolacie konanie je vedené na krajskom súde pod č.k. 10Co/109/2017 (príloha č. 9). Je možným konštatovať, že krajský súd po vrátení mu spisu na ďalšie konanie a rozhodnutie nekoná vo veci s urýchlením, o vec sa riadne nestará a o odvolaní sťažovateľa zo dňa 21.04.2015 (príloha č. 3a), nie je ani ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti ani za viac ako 3 ROKY a 3 MESIACE riadne rozhodnuté, teda stav právnej neistoty sťažovateľa o výsledok konania o vzájomnom návrhu z 02.02.2009 stále trvá a to nie vinou sťažovateľa, ale vinou oboch označených porušovateľov, keďže nečinný Krajský súd v Bratislave až po 11 MESIACCOCH nečinnosti a nezájmu o vec, v dôsledku jeho neefektívneho konania dňa 25.04.2018 Okresnému súdu Pezinok VRÁTIL spis č.k. 8C/101/2012 s pokynom:

1. na odstránenie vady konania vinou Okresného súdu Pezinok spočívajúcej v nesprávnom procesnom označení strán sporu, vykonanie opravy zrejmej nesprávnosti v písomnom vyhotovení uznesenia č.k. 8C/101/2012-94 zo dňa 09.03.2015 - vid'. bod č. 3 opravného uznesenia Okresného súdu Pezinok č.k.8C/101/2012 -164 z 23.07.2018, doručené sťažovateľovi dňa 21.08.2018 (príloha č. 10), ktoré ku dňu podania tejto ústavnej sťažnosti nie je právoplatné, keďže okresný súd voči nemu pripustil sťažnosť vydané VSÚ Judr. [REDAKOVANÉ] v lehote 15 dní od jeho doručenia - teda do 05.09.2018 vid'. poučenie na str. 2 cit. uznesenia) - poznamenáva sa, že aj v tomto opravnom uznesení sa Okresný súd Pezinok dopustil ďalších zjavných nesprávností.....v jeho záhlaví deklaruje, že žalovaný je zastúpený spoločnosťou [REDAKOVANÉ] nemajúcou v predmete činnosti poskytovanie právnych služieb !!! Ergo na daný prípad je možným aplikovať rozhodnutie ESLP vo veci Zarembová p. Slovensku z 23. novembra 2010.

2. na doručenie sťažovateľovi (v danom čase údajnému odporcovi) vyjadrenia [REDAKOVANÉ] (údajného navrhovateľa) z 13.05.2015 k odvolaniu sťažovateľa 21.04.2015 voči uzneseniu okresného súdu č.k. 8C/101/2012-94 zo dňa 09.03.2015o zastavení konania - vid'. výzva Okresného súdu Pezinok z 26.07.2018, doručená sťažovateľovi dňa 21.08.2018...»

4. Keďže napadnuté konania ako celok neboli dosiaľ právoplatne skončené, sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Pezinok v konaní vedenom pod č.k. 8C/101/2012 porušené boli.

2. Okresnému súdu Pezinok sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod č.k. 8C/101/2012 konal bez zbytočných prietáhov.

3. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 9.500,- Eur, ktoré je Okresný súd Pezinok povinný mu zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

4. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 315, 84 Eur, ktoré je Okresný súd Pezinok povinný zaplatiť na účet jej právnej zástupkyne - advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

5. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod č.k. 10Co/109/2017 (pôvodne vedenom od 01.06.2015 pod č.k. 10Co/187/2015) porušené boli.

6. Krajskému súdu v Bratislave sa prikazuje, aby v konaní vedenom pod č.k. 10Co/109/2017 (pôvodne vedenom od 01.06.2015 pod č.k. 10Co/187/2015) konal bez zbytočných prietáhov.

7. [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 3.500,- Eur, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný mu zaplatiť do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.

8. [REDAKOVANÉ] priznáva úhradu trov konania v sume 315, 84 Eur, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť na účet jeho právnej zástupkyne - advokátky JUDr. Emílie Korčekovej do 2 mesiacov od právoplatnosti nálezu.“

II.

5. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

7. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

8. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podstatou ústavnej sťažnosti a predmetom konania pred ústavným súdom je uplatnenie nároku sťažovateľa na ochranu pred postupom okresného súdu a postupom krajského súdu, ktorým malo byť porušené jeho základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

10. Ústavný súd pri ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru odmieta ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú, ak „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietáhov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (m. m. II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v ústavnej sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania ústavnej sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola ústavná sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (m. m. II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

11. Ústavný súd už vo svojej predchádzajúcej judikatúre vyslovil, že zjavná neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 6 ods. 1 dohovoru) môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prietáchoch (napr. IV. ÚS 343/04, III. ÚS 59/05, I. ÚS 455/2014), a ďalej vyslovil, že „... nie každý prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (napr. III. ÚS 59/05).

12. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a predloženého súdneho spisu okresného súdu vyplýva, že doterajší priebeh napadnutého konania ako celok nebol optimálny, no prietahy v ňom vzniknuté v okolnostiach danej veci nedosahujú takú intenzitu, že by v ich dôsledku došlo k porušeniu v ústavnej sťažnosti označených práv sťažovateľa.

13. Z obsahu predloženého súdneho spisu okresného súdu vedeného pod sp. zn. 8 C 101/2012 vyplýva, že konanie začalo uplatnením vzájomného návrhu sťažovateľa z 18. augusta 2008, ktorý okresný súd uznesením z 24. apríla 2012 (právoplatnosť nadobudlo 9. mája 2012) vylúčil na samostatné konanie.

Ústavný súd analýzou napadnutého konania ako celku zistil, že jeho priebeh bol v rozhodujúcej miere určený rozsiahlou procesnou aktivitou sťažovateľa, čo v konečnom dôsledku určilo jeho doterajšiu dĺžku.

Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej štandardnej judikatúre (napr. III. ÚS 242/03), III. ÚS 90/2017) uviedol, že účastník konania má nesporne právo uplatniť všetky relevantné procesné úkony, no na druhej strane ústavný súd zdôrazňuje, že za prietahy vzniknuté v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkov konania zodpovednosť nemožno pripísať na vrub súdu konajúcemu vo veci.

V súlade s touto judikatúrou teda čas potrebný na rozhodnutie o procesných návrhoch sťažovateľa ústavný súd nezapočítal do doby zbytočných prietahov pri posudzovaní napadnutého konania ako celku.

14. Napriek tomu, že postup okresného súdu ani krajského súdu vo veci nebol optimálny a ani bez akýchkoľvek pochybení (napr. nesprávne určenie procesného postavenia účastníkov v napadnutom konaní, neposkytnutie vyjadrenia žalovaného žalobcovi v súvislosti s rozhodovaním o odvolaní, v dôsledku čoho Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací zrušil uznesenia krajského súdu aj okresného súdu a vec vrátil na ďalšie konanie krajskému súdu), ústavný súd, ako už bolo uvedené, konštatuje, že dĺžka napadnutého konania ako celku bola spôsobená najmä rozsiahlou procesnou aktivitou sťažovateľa. V tejto súvislosti ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti vychádza aj z toho názoru, že „Dĺžku trvania súdneho konania, ktorá je dôsledkom úkonov jeho účastníkov alebo ich nečinnosti, nemožno považovať za dôvod na vyslovenie zbytočných prietahov v súdnom konaní (napr. II. ÚS 41/00)“. Toto konštatovanie podľa názoru ústavného súdu sa v plnej miere vzťahuje aj na hodnotenie postupu okresného súdu a krajského súdu v okolnostiach danej veci.

15. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

16. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá, ústavný súd sa už ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti v nej uplatnenými nezaoberal.

17. Ústavný súd v závere pripomína, že ak by napadnuté konanie hodnotené ako celok pokračovalo a v jeho ďalšom priebehu by dochádzalo k neospravedliteľným priet'ahom, sťažovateľ môže podať na ústavnom súde novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. augusta 2019